

508/8. ^{с)} Квенга згра сватого Марина C

22 А шаповрен, над пративъ имогних,
То свитий боги и з бративъ вратю
Тыменъ шкитю, вродъ быгъ вродъ имогних
Згалека ботю берету оботю,
Тыренарото, втаперото пукото
Тыны отъ, з трибори, не в уолото;
Свий чихъ ваткити и втавергунъ залуру
Клагато бирно на отихъ митяхъ
На славу Тору, аюган на востуру,
10 Хоръ санъ трычубы, втукатъ сериъ штахъ.

I

Литъ трычубы тору са втукатъ вкритя
Тыла Кашетини Критюмъ Борванъ,
11 Вити бранъ втукити Критя,
Слурогунъ мити, тб вродъ вонъ дунъ
Бербожи Тери, вурота волото,
Отменокритини, вортити вригъ,
На Крити вей налетити сараното,
Токтотъ ватитъ Критюмъ мотылото,
Зуритъ хотитъ Критюмъ вригъ.
207 налитъ на най втукатъ свитиню,
На крестъ воногинъ у д Ергамини
Свй Бербожи пукити ~~свй~~ вротити
Зу паро то чихъ, вротити та вротити

На раз погубсь острый стук конит
 присамій драмі, і тижь по руки
 застукали рукоятю шабляки.
 Брат Бордтар у той час ме не спить,
 Іспить не розаглявчсь він збитачно.
 60 Ось чинь, він на стук устась нехайно,
 Ліхтариню взяв, мо на сталі стояла,
 І він тов з келті. Заверено у нас
 на стукверий не бігитийв сей час,
 А виглядуть біконцелі, хто таж стукка,
 не бігитачиса, - прицверному наука,
 Яку нам обережність пігувала,

Іззачів танцирних пшата там стояла.
 Их батучи прицверний запитав:
 "Хто ви ішовас в божиє дім привоачіть
 70 Ч лізну чре?" на се зіззачів очн
 сказав: "Михриктійни. Не прихочіть
 Із нами начне зло, а готи очн
 Мочтній нас пригнав, великая потреба,
 Отець мій танко ракетний улатім бою
 з огнені клонників невірною мривою,
 І забела стогн мабуть нас болєт небєа."

Не мучь брат Ключтар мені седоносити,
 Товєдо розмову тувь а кризь вікно,
 а вийшов з келті, драму бігитийв і не дав седе просити,
 80 ~~Велєв Пай шатїя пізнала те очно,~~
 що треба пошішить, приняти поцуронніх,
 Их примістити в келтіх поронніх,
 А раненному поратуньк чати,
 Який в монастирі лиш міг чистати.
 Він на кони вше легьолчим держав сєл,
 Чи за нами запити зовсім не бігзубив сєл,
 А як брати прийшли його з конєв садити,
 Почули, що він весь був кровью облитий.

А ты вору Кюмрук назва, брат митрополит
Климъ и мовичъ мене, на како бран
два ногъ и стукать мати мн.

60 А вину мать, бо наизури бичеять,
И манени, бо стонуть и кривать,
Ратунку просят, бо имъ прозуть гурба
А тему виз ступи м виз гуриб гурба.

Перехрестивша божью гомилку,
Себе и братъ, мови ве же прогнать,
А мови: "Келомъ мво нам не гать
Недурни мовом и митаньку."

70 А вину - мови камаи е брати,
Мо за христору визъ колить рати?
А хор мовамъ, сизъ имъ мовомъ,
То братъ мовъ мовомъ, что мурка мети,
А в гурбъ Кюмрукъ хоромъ, Берталанмъ."

70 И Кюмрукамъ го бранъ и мовавъ е.
"Хто стукать го напастурьскихъ бранъ?"
"Ратунте манено!" обидъавъ е
И нагвору мовомъ, - "Бра мрмъ геть е нам
Кронати в тин мрмъ мн!"

Ам в тин хвном

Занки визнеран, брану визмнм.
Тимъ бранъ муромъ мовомъ мовомъ
И муромъ, гоминомъ, старомъ
А стохъ обидъомъ муромъ гуромъ.

80 "Отъзи вати, мовомъ батъка мовомъ!
Ам христине, муромъки вати.
Мовомъ мнъ визгиръ мовомъ муромъ,
А нас, мо виз боромъ муромъ
Муромъ бекъмъ, белъ гуромъ мовомъ мовомъ,
Ам мовомъ батъка муромъ не муромъ.
Отъатинъ мнъ муромъ муромъ
Мовомъ мнъ муромъ мовомъ,
А мнъ муромъ. Муромъ мнъ и муромъ,
Мовомъ мнъ муромъ мовомъ."

Староу пундари на берешмбо
 90 Агун на ружу, в Кершо в не см,
 Кункуну спаша Аманта шубо,
 Уо снуу туб, шки Кунгуну по см,
 I коліс гнаб таруни реперіум,
 I паша б ніб віта, дін втисаць.
 Пта воробю похнуб нам спаш
 Птабармбру староу. «Пти ружіа
 Маб-то не дугуб в не ружіа куніа!
 Ма Кробо текіа! Пти мик шірк рашуа.
 Се тиро мейо біа а швіа на см,
 100 Хта шро шго Фруу тїт номіо сї.»

Атуну гнї старуї не і пашах шро шіа см,
 Ку швіа не шро швіа см і не та см,
 А Кіушї в обіах шно швіа см.

геліа біггаван тиро, шро гужу на
 Ік гнау, шліа см. Пта бін шуб
 Ненаре тубка, шро Ковшо біа та:
 не бшаа не, а баше. А шро шуб шоб шуб
~~шуб~~ шро шіа, а гнаб шуб швіа таа.

110 Іа шам шуб, шро шіа не шуб шіа.
 Не шакаб, не шубаб, о шіа не шіа сї,
 шуб і так шуб реперіа см шуб шіа,
 шуб сїа не шуб, шро і шуб, шуб шіа сї.
 На шубі шіа швіа геліа в геліа шіа
 шуб і шубані, шубіа не шуб сї,
 шіа шіа, шіа шіа, ненаре шіа шіа,
 не шуб шуб шубані шіа шіа,
 I так шіа і шіа шіа шіа,
 шро ~~шуб~~ ^{шуб} шіа шіа шіа шіа шіа шіа сї.

120 Іа шіа шіа: се Каташїа шіа шіа,
 Се бін шіа шіа і шіа шіа шіа шіа
 Шіа шіа шіа шіа шіа шіа шіа шіа
 Шіа шіа шіа шіа шіа шіа шіа шіа
 І шіа шіа шіа шіа шіа шіа шіа
 І шіа шіа шіа шіа шіа шіа шіа шіа

Нехай а бугу гур і батько твої.
Ак батько ма моє Керуно ту мть,
250 Оагу мть сьори, берне цунокін,
Пак а - -"

Па тї схи мь роко харик
І мову: " бере, бугу мо бачи бори.
Даруйте цу мть сї! Ка хва мь би
А гурі мь мь са, мь бугу мь у мрі.
А бугу ван по цу мть."

Мене мь мь мь в по цу мть цунокін,
Що го гурі мо а не мь мь мь
Дороги, мо мь мь мь мь мь мь мь,
Що не бачи мть са ка рат мь мь мь.

260 Навіла нїр. У Кері харик ^{за землі}
Дне мь мь мь. Фі мь мь мь мь мь мь,
Па цунокін мь. До землі мь мь мь
Дигат мь мь і мь мь мь, мь мь мь
Саб, мь мь мь мь мь мь мь мь мь.

"Морі мь мь мь, мь мь" а ^{мь мь мь}
І перед мь мь мь мь мь мь мь мь
Мь мь мь мь і мь мь мь мь
До мь мь мь мь, мь мь мь мь мь

270 Мє мь і мь мь мь мь мь мь мь.
Па тї мь мь мь мь мь мь мь мь мь
Посаб мь мь: а мь мь мь мь мь
І мь мь, ак мь мь, мо мь мь мь мь
Дур мь мь мь мь, мь мь мь мь мь мь,
Мь мь мь мь мь мь мь мь мь мь,
І мь мь мь, мь мь мь мь мь мь.
Мь мь мь мь, мь мь мь мь мь
Дар мь мь мь мь мь мь мь мь,
Дар мь мь мь мь мь мь мь мь,
Дар мь мь мь мь мь мь мь мь мь

280 Мь мь мь, мь мь мь мь мь мь мь
Мь мь мь мь мь мь мь мь мь мь,
Мь мь мь мь мь мь мь мь мь мь,
І мь мь мь - мь мь мь мь мь мь,
І мь мь мь мь мь мь мь мь мь,
І мь мь мь мь мь мь мь мь мь,
І мь мь мь мь мь мь мь мь мь,
І мь мь мь мь мь мь мь мь мь.

440 Ка нѣро казурна мрочекла:
"Се бин".

Коме и пир азатрѣя вине, мѣка
и бѣтѣ са бѣтѣ, ком внаитѣ рагѣка,
и зѣмѣ ти, ак в чинах мѣоб тѣоа
Стмарѣ са, ак смерѣ в мѣабѣх брѣгѣтѣ
и мѣрна, мѣрна ксерѣно вѣе гохогѣтѣ,
так и зѣрѣмѣтѣ, ком оѣа јѣмѣ
450 Оѣи слова рагѣри мрѣмѣра,
и в перѣмѣ хѣвѣи так гѣра мѣа
Сѣмѣрѣмѣтѣ мѣх гѣа го дѣмѣтѣ сѣа,
мѣо јѣмѣрѣтѣ, а смерѣе ѣ (каб ~~са~~ бѣрѣ),
ком ѣ дѣра мѣкла, мѣ се дѣрѣа.

Ма рѣи! а сѣоо нѣбѣмѣтѣ јѣаб,
даб јѣак мѣрѣмѣтѣ, мѣо иѣоѣ ја мѣо,
и ~~јѣмѣрѣтѣ~~ в кѣитѣ мѣ рѣз мѣрѣаб
и јѣмѣрѣтѣ мѣрѣмѣтѣ мѣрѣмѣтѣ
јакаѣтѣ сѣитѣ, мѣо мѣрѣмѣтѣ рѣоѣрѣмѣтѣ,
мѣрѣмѣтѣ го ѣка нѣбѣрѣмѣтѣ,
мѣо рѣ, ком иѣк бѣн сѣа каѣаб.

460 Дѣрѣ бѣна так рѣтѣо сѣа мѣакѣтѣ
и хѣмѣрѣтѣ мѣрѣа јѣрѣкѣтѣ;
"мѣ бѣакѣм сѣи мѣрѣтѣ ѣ мѣ дѣрѣаб,
мѣоѣ мѣрѣа мѣоѣ ѣ мѣ бѣна.
Дѣи мѣрѣмѣтѣ мѣ мѣо, ~~мѣ~~ мѣрѣмѣтѣ,
мѣаб сѣмѣтѣ мѣоѣ сѣрѣдѣмѣтѣ,
и јѣи сѣаб мѣрѣмѣтѣ, мѣо а мѣрѣа
на мѣо сѣа и мѣоѣ рѣрѣ мѣн.
а и јѣмѣрѣтѣ мѣоѣ мѣрѣмѣтѣ,
кѣра мѣи мѣрѣмѣтѣ са мѣрѣи.

470 Ма бѣн, мѣоѣ в мѣоѣ мѣо бѣрѣхѣтѣ са,
кѣраб мѣи бѣтѣтѣ са, мѣмѣрѣтѣ са,
мѣо мѣоѣтѣ, мѣоѣтѣ мѣрѣмѣтѣ мѣнѣ,
и мѣо ком, мѣоѣтѣ, в бѣтѣи мѣ рѣмѣ,
ком в мѣоѣ сѣмѣтѣ мѣнѣ мѣнѣ,
мѣрѣмѣтѣ сѣе ја бѣрѣмѣтѣ рѣрѣмѣтѣ."

и јѣи мѣрѣмѣтѣ рѣрѣмѣтѣ,
ак и сѣрѣмѣтѣ сѣрѣмѣтѣ на мѣо мѣрѣа,
аѣ оѣ - сѣбѣрѣтѣи мѣоѣтѣ бѣе мѣнѣ-
а рѣрѣмѣтѣ мѣи мѣоѣ сѣрѣ мѣнѣ

480 Канѣрѣтѣ мѣоѣ мѣрѣмѣтѣ мѣоѣ
јаѣтѣкѣо сѣа го рѣрѣкѣа,
мѣрѣи - мѣкѣ мѣ мѣрѣмѣтѣ са сѣрѣи
сѣмѣтѣ мѣрѣмѣтѣ, сѣо рѣрѣмѣтѣ мѣи,
а мѣмѣтѣ на мѣх сѣрѣмѣтѣ бѣн
мѣи мѣкѣмѣтѣ, аѣ мѣкѣ, мѣна
сѣрѣмѣтѣ, мѣ мѣрѣмѣтѣ.

Дибана
Замовкла. Дев Сигурин мовраб Марин.

"Мій синку, чому, чому, що вона казала?
Що ти на це?"

Мовить, мов та сіка
490 Марин, слеза мина в очи залемчала.

"Скажи, чи правду мовила вона?
Хривить тебе небезпечним як м'якою!"

Она затрептів і каре зель і чна
Души зобув слова на діло гна:
"Нік не бачен. І ти не знаю."

У мене мов таран і ермидь внаб.
Пта ось Кориннар неперє свого й чзав,
У мототіи стриверному журналі
Кривкоруб і в мене Марини гав.

500 Проминув криворуб чокни ти зібави,
А змий Кориннар кривить: "Фрехуне Киктині!
Пта мє перє чна? Пта ти не знав?
Ти ж тебе в мноті не бугав?
Чи корєна і міні фрехно забгати?"

500 "Мій синку, чому, чому, що й отєнь шигрив
На тебе? Що на це казати на мє?"

Марин стоить недривити і мовить.
І го зовкни: "Того си тепер магарин?"

~~Довго мовить~~ Кориннар.
Того кайиб, кай тепер і чне!

Дибана.

510 Магало, мов за шипку зель мене.
І го Марина:

Мій синку, праведниче шіх магане.
Ком не бачно ти шіх ^у чернот зронаб -
Пчурна мнє зобити ^{твє} чте моврані -
Пта йзи у шит! Чрив немнотіи бгдене мав
З ромавна манастиривкаї обіти,
Мін мінти тут і чрив танклий тавіти,
А мовне й ємних зовгирне не чрив.

Та туй Мария унаб мии го нис мии
 И скривува: „отре, весту кажу ~~и~~
 520 Младане не мене, хор шибени у зми
 Дем жаритъ, миа на Корнариовкии хми
 Не шм, на муна тиу стравоиу гиврми!
 Страшна бока! Не пому и глумто а
 Ка неидеу страку. Пекольна мука
 Не може зирнаа буть, ак а жмиди!“

Муб нигне цувъ, ноб зове миа, бунка,
 Орам мене за ерме ти слова,
 Та вментад старера ронота
 У пом холодним ерме жарити миа.
 530 „Пин бунен“ - грукка драм еривола,
 Тиро огно мие а миткуваб,
 А шоби скинуть беу жайного скандану,
 Та шоб шрабу протарту, а там поману
 Скромитъ Мария. А потомкутаб
 Се Корнариови ментом. Пин прокуб са
 Зекати, гоки мюжна и миеоб
 И голиво. ~~и~~ а Мариям сан миеоб а.

„Мии шму - став а промоврета жуб,-
 540 Скачи телин, мо старо са (табю)?
 Не дй са! Не шибено брмтубою,
 Аин (демон гето (хитрми) бунитъ Кров.
 Жриванб ти, а ку, та хто а как беу зривиб?
 Дотомъ заб шму кам, мод зрив мнмти,
 Та зриванн заб ^{Ему во шму} ~~и~~ го волкити,
 Шми ти не мами тух швтих волкити?
 Дони зобуть са: шубигъ, шаль, бизилата.
 Тирманн са, шалми и не зно камрав,
 А биде биз шробина а тебе мита!“

Мария стоав бигми и бе нобрав.
 550 И жарно а на него камрав,
 Шо ларигно, а то и прокуб порав,
 И шала пил ноа шибна, жабрета.
 „Пересити хроме а ермен Каминити!
 Та жуб ти зорити влаетъ заб кад шобо?

За чубо бою кривою чизубо
 Шин закривав уста твої? За) нма
 А чуби та хресту твою не смикати,
 Оце ватер мисе не смикати?
 Токань си! не три гни тоді гно
 56 До пам'яті. Як за твої час бою
 Не змінився воно, не вимириває хоробро,
 Не вивабиває перед братів усіх
 Увій чих,
 І не віриває за широкі ту гирини,
 Що ~~чужому~~ клатві ^у кини на тебе ~~чужому~~
 І манатиря на біку протену
 І брану за тобою сам жариню."

570 Тройшли три чин. Вся братія зібралась
 На монастирському подвір'ю. Став Марія
 Обвинувачення пересі їх здром. Він
 Бійний був і мовчав, не обізвалась
 Ані слова гучно в тім скорбній справі,
 Лиш я серце усіх тих ставив іти мурати
 До нього тихим голосом озвав ся:
 «Що хачеш нам оказати? Уне ти нагадав ся?»

«Не викаж!» - відгукнув він виразно,
 І браті не було чужасі його.
 До братії звернув ся я приязно
 І запитав: «Не знаєте ж вас того,
 580 Що він за ним світуло або проті нього?»
 І одного хочень сказали всі: «За ним
 Усе його нитє, що протчили хм з ним,
 А проті нього не вірять нічого!»

Писав і я обдумав за ті гни,
 Бо в тій ниті мчати мисі та в зогі,
 І не була таємні дини
 Ніз колз нас, хиди в отій призофї.
 Прому личив я все на фоні волю,
 Токч не вивбитося моль ноче,
 590 А сам з атой тас муро боц мвлю,
 Аби не затривило си тупе ноче
 В мбій гучі, аби в тім божім гому
 Я кривдч світом не учинив нікому.

18
630 Дла тебе замкнена як весь твій вік,
Мов брама рана для члвчнго Адама,
Твигтепер не нам тчоловк?

Сказавши се го брами озвернув ся
Знав, ан ві брати у манастір вийшли,
Війшов останній до мого не озирнув ся
На тих, що там за брамою були.
Марія хушиб ся тею зчитиною брукх;
Дла мене він немов умер в тій хвили.
Ти з Корсарем до Кирими він потег,
Титіруннї коло в свій гурт прийшли,
640 Мені се анї в гулку не прийшло.
Немає год біг лютї вже між нами,
Заниж замкнувся вже монастирські брами,
И мов сумліне сундкїй несе вудо.

III
Заснув я спокійнотої ночч
650 Завдо спав, і не було мені
Ні яких привидів. Ан летьвше по півночи,
Чути м'є або третім м'єм сні
Мені явив ся ричар той старий,
Отець Маріна, що помер між нами,
660 Явив ся в крові весь, суданий, що йти не крий,
Мов пірїчмакть ся (трам) з своєї ями
Й до мене промовля турботними словами:
"Не маю спокью під землею.
Щь ти зробив зчитиною моею?"

670 Хотів перехрестить ся явіснї,
Але рука не почула ся в мене,
Твчалося нараз таке мені,
Що доловчннн бікостучене
Мене прикрило. Незнайшов я слів,
680 Щоб привидови що будь візповісти,
Пай щобнн би справді я йому повів,
Кали не маю про його сына вісти?

Була мені в ту ніч доранку златривога:
заснуць не міг, молився лежати,
Але не знав, чого просити в Бога,
І лише втім нещокоро уночі
Зарікся я безпек не вийдегти
З келії, аби ще ділком не подлучити.

670 Так у рік безвихідно прошив,
На свободу свою сам нутра наложив,
А монастирській ціла ца рід не потерпіли.
Брати до строгу порядку привиті
Не притинали клопотів мені,
А що там поза мурами творилось,
Кому зким водвалоць ти мучилось,
Проте не знали мн тай знати не хотіли,
Аби лиш нам спокійний монастир,
Аби лиш в нім божий лаг і двор.

680 Як прийшла річниця тої ноти,
Як у останне бачив я на отці
Маріяна, знав мені той самий сон приснився,
Отець його бстручі живий мені явився,
Віще не клодавий, не такий страшний,
Але впер в мене подлев свій сумний
Злов не мовити піднято ся зими
До мене мовив знав турботними словами:
"Не маю я споквою під землею,
Щоти зробив з життєвою мого?"

690 Знав у мні немов застигла кров;
Знав я вігноріччя не знайшов
Назавтут той, бо весь рік незаймався
Нітким зовнітчим і ви стерівав се
Навіть за мур монастиря злягати,
Прощучь поза монастирське знати,
Тим бучь цікавиться та тубо бучь нагати,
Аби не втратити доспадно благодать.
Знав я рік безвихідно прошив,
На себе сам нубу неволю наложив

Седе біг всякої прубижи сторони.

707 Ішов прийшла рітничка твї моти,
Колм Маріна я востат на свої очи
Ростанне багуб, і вше втхете сон
Пой чам мені приснився. До вікон
Шоих заступало, я пісн мов дечу
Зриваю сакнестелі й зазираю,
Хто стукає? Аж се той самий мрець,
Що ще торік лешав у умотовиті,
Пленер стоив у північній зогрті
Жоло вікна - Марініф се отець.

83

710 Імовив він до мене: „Ає вмираю,
Хоча поховати годно. Дорано
Не муну через тебе вийти,
Ані прстатися з земземлемо.
Том не біг побіде м мені тм
Шоти зриву з житиною маєн?
Даремно ти седе втїм Келїї, Неволиць.
Зрива шогот не біг протим, не біг жодим.
А вилань лиш за ма настих вк у брамці,
Ато дума гдот ні де у вітну втчу.“

720 При тих словах шез прубиц біг вікна.
Будя його появи не сунта
Силу разом, а по марсичи хоробра.
І мене дурка зривила ся добра:
„Уранці завтра, скоро тлєво встану,
Піду й за брамці ма настирєк у главу.“

Ма чу мквоту таки зістала:
Уранці неміт сили біг іррала
Мене на кілька хвїб до ліжка прубазала.

Прийшов покликаний брат Аганіт,
730 На неміт свій лікарський був обвіт,
Зя почав його розпїтє вбать про свїт.

Він бїльме знав збитайно біг лас біж,
То гладікарєких раг і чухових пєтїх
Його не раз до сіл і міст сунєтєх

Прийму його вогню святи обитель,
 у буді він найжестивий нам сонитель
 Безриз чернецьких, без терневої быслуги,
 без вступу в церкву без притиста тайне святих,
 Мійн плами дуче він не плам, ні в сиз, ні в тиз,
 уриваний глеи Кухонної послуги,
 Аж рік йому скінчить селити утрати у руги."

Нічого Атаніт на те не сказав,
 Лиш братиї слова ти передав,
 Вони ж самі на себе те взяли,
 Маріна в монастир з гитиного ввела,
 йому на обраннє затишне житло,
 Ади ніде його й бідати не було,
 Маленьку келію при кухні вичулач.

78

Оттак проинчів він безмалого рік,
 А мав ще жити десять літ в тім стані.
 Як там в низу жите своє волік
 Я не цікавився, мені не знав
 Бути його труди, його терпіння.

79

Сам він про них нічого не сказав,
 Ні що того на не зобов'язав,
 Такі не знали: муть і рідній ти покоління.

Після цього в південну годину
 Брат Атаніт до келії шеві
 Вийшов Маріновою привоцати гитину.
 Сей хлопчик-каме біл, - із келії своєї
 Прибіг до мене й стукає забзато,
 І каже: "Втора спав весь день мій тато,
 у вору ніт спав, не хтів і рано встати,
 Сов і не казав собі нічого почавати."

80

"Заглянув я до келії тієї,
 і бачу, неживий лежить Маріна;
 і як міркую з практики своєї,
 у не дві нати і ченя як умер біт.
 Дай же каз зворотливості твоєї,
 Заглять туди, де йому став ся кія."

Вона покінче тіло тусто вмити,
На похорон приїждити маршакити."

До Келії Малви ми вийшли,
810 У не було нам жаль ні тлівоги.
Марія ленав простертій на землі,
На зручях руки зложені і боці ноги.
На ній оцеча зруба, полутієна,
Лице безъсе, мов у м'ячало,
В руках мали і конка злоткана,
Єдина памітка покійного бітця.

Я зараз заривув умити тіло
Та тут страхнула і ям вбулає нубчна:
820 Як бігло в Келії, нітемній зяєніло,
розігнали було два брати чки все ціло,
Ми ватило, що це не мун, але шина.
Тостажи й працю збудені луня,
Зі вми зручи і зятів живи,
Але по всьому вично, що г'ївчя
Безтично зила, наге маків убіт.

У перша чула камибула у мене
Про Коршмарі та про його дочку.
Змовива: "Лиміть тактіло се плажене
За чла страмнію до жотъ знаку!
830 Сажіт поклітте Коршмара з дочкою
Та з гостий їх чілоні тлокою!
Пане кажіть, що стало се тут у нас,
Лиме кажіть: "Зу мен просіть вас!"

Ворзз прийшов Коршмарі Вівіана
Не відпроті ся глясебе мжа,
Вориса г'їла гості не відгата,
Любкласа гості мим, ту з иншим зтиха.
Маріна бже ф'ївно мевчте забула,
За чла, що йто вичуасте вмерла,
840 Та як на тіло зохе зирнула,
Лимоті вичінула, раз зітхнула,
Ніде вміж нуні солі тат-не вмерла.

Коршмару зразу так он чибугався,
 Того його ізумен забива,
 Побитими мерця біг разу гонявсья,
 Мотит якась пропаде голова.
 А багач як похотила ся мертва
 Його готка, не вміє, не розуміє,
 А ні іумера як котив наха:

850 Пти моримуха, мушачо отруто!
 Ну, мо-н-ти наробив? Було ти зваб нас?
 А я й свого тебе потручив гитину,
 Заганяючи на якесь востину
 Нахеміти запрасить нагучав сьят а нагав нас.
 А зуп-на маєм? Мо, сьтвій Марин?
 Ну ітай гершав-не ти його у ямі.
 А ба? Не мучале дівица він?
 На маєм, яка вилк мій ані гві мамі?

860 Пта й зарно-н-ти ді до кучи збів!
 Пти за моруб, мо-н-хот би сиручо ззів.
 Пти не релеті воний) вие не похідна.
 Вігав бал вилка є, лишану й маму.
 Нахемі мойй доні шубк, на тій саротка зрідна,
 Вічуті чкєн іх тут табідспівайте з гріб на
 Птий закорайте іх обіч одну яму!

Сказавши се Коршмар метилнучь Пити
 Значло забій важкий насунуь,
 У сьтє пішов з мацастуре шьтого,

865 Діліт не чубали ми про нього.
 Початок до ірєрки - 5 вт неписано в р- 18 97, докінчено у. 18 верє,
 снє 1911.